

что-то; безъ да учать языка на прародители-ты си, никакъ не могли да разумѣять писанія-та имъ. А зашто-то нѣмали никаквы книги на новый си языкъ, то тѣи и не марили за него, почитали го за разваленъ и не способенъ, и всякога сж искали да употреблявать за учебенъ и писменъ старый языкъ, на кой-то сж имали я толкова писанія. Обаче той языкъ ся отда-лечилъ отъ разговорный имъ до толкова, что-то станалъ като съвршенъ чюждъ за тѣхъ, и зашто-то е многосложенъ, станалъ и весма мжченъ тѣмъ за учение. При всичко това тѣи не могли да ся разумѣють, та да го по-оставяють на странж и да ся по-опытать да ся изучать на говоримый си языкъ, а сж ся бжхтали въ старый. Това ги правило да губяты по пятнадесять и двадесять години въ училища-та та че кога излѣзжтъ изъ тѣхъ, да не знажтъ ничто по-вече отъ что-то имъ сж оставили прародители-ти имъ въ писанія-та си, таче и това не сж могли да изучать добрѣ и съвршено. Старый языкъ имъ отнималъ всичко-то прѣмя, та нѣмало, кога да ся погрыжжтъ, за да иридобыжтъ и нѣкон новы познанія. За това тѣи николко не сж ся повдигнали на прѣдъ въ науки-ты, а сж остаи съ онова, что сж намѣрили готово отъ прародители-ты си, таче и това малко-то никога не е было обще на всякый